

Jóóó reggelt, Roxfort!

Miután felébredtem – *Baziliskusz naplója*

~~1990.~~ 1992. szeptember 15. (kéne egy naptár)

Visszatértem.

Megvárom, amíg mindenki összeszedi az állát, mert idáig hallottam, ahogy koppant. Ha tudátok, milyen izgatott vagyok. Nagyon régen nem garázdálkodhattam szabadon az iskola falai között, elszoktam már a vezetérendszer kialakításától és úgy tűnik, volt némi átépítés is, alvással töltött éveim során. Nincs mese, újra ki kell tanulnom a korábban használt útvonalakat. Alig várom, hogy munkához láthassak és végre ismét a Nagyúr hasznára váljak. Sajnálatos módon ennek még várnia kell, a testem még nem zárkózott fel lelkem tettekkészségéhez. A sok-sok éven át tartó hibernáció hatásai nem szűnnek meg varázsütésre, bármilyen ironikusan is hangzik ez a varázsvilágban. Vissza kell nyernem minden erőmet, hogy a lehető legkiválóbb teljesítményt nyújthassam nagyra becsült mesteremnek.

1992. szeptember 23.

742...743...744...Tyű, mennyi kőből van ez a kamra, persze a számolgatásuktól koránt sem lesz érdekesebb. Semmire nem megyek a regenerálódással, ha közben belepusztulok az ingerhiányba. Sokféleképp leírható ez a hely, unalmas, nyirkos, sötét, rideg... magányos. Kétlem, hogy bárki is otthonosnak vagy akár barátságosnak festené le, és mégis, ez az a hely ahol élek. Ez a hely áll a legközelebb ahhoz, hogy otthonnak nevezsem. Valahogy mégse illik rá ez a név, túl lágy a hangzása. És ha az otthon nem egy hely? Lehetne, mondjuk egy személy. Na de mégis ki? Mardekár, aki megépítette ezt az átkozott börtönt és az első adandó alkalommal itt hagyott benne? Nem hinném, ő inkább eszköznek látott, ami elvégzi helyette a piszkos munkát. Később, 1943-ban, mikor Tom Denem jóvoltából feltárult a Titkok Kamrája, akkor éreztem, hogy újra élek. Eldöntöttem, hogy minden parancsát a lehető legjobban végrehajtom. Így próbálva törleszteni azért, hogy célt tűzött elém. Abban már kevésbé voltam biztos, ő miként vélekedik munkakapcsolatunkról és hogy vissza fog-e térni hozzám. De megtörtént, és ismét pezseg a vérem. Majd' 50 éve szolgálom őt áhítattal, de ki tudja meddig fog ez tartani. Mi van, ha egy nap ő is lemond rólam... ha úgy dönt, többé már nem veszi hasznomat? Újabb évtizedeken át tartó kényszerpihenőre kárhoztat, hogy mikor felébredek, előlről kezdődjön a rémálom?! Ez a folyamatos kiszolgáltatottság érzet egyszer még teljesen tönkretesz.

Akárhogy is nézem, ez a nyomorult kamra az egyetlen biztos pont az életemben. Mesterek jönnek és mennek, de ez itt van, folyamatosan emlékeztetve engem arra, hova tartozom. A bizonytalansággal átszótt, ragacsos sötétbe. Várva valakire, aki talán épp úgy fog elhajtani, mint egy szakadt talárt. Továbbpasszol a következő nagyravágyónak, aki talán sose jön el.

1992. szeptember 26- 28. 27. (nehéz az élet naptár nélkül)

Nos, izmaid már egyáltalán nem ernyedtek, sőt erőm teljében érzem magam, de újabb komplikációk jelentkeztek. Utálom beismerni, de kijöttem a gyakorlatból. Elfelejtettem a falakban való közlekedés mikéntjét. Nem tudom, mások eddig mennyi időt töltöttek el különböző csőrendszerekben, de itt borzasztó sötét van. Így mégis hogy vegyem hasznát páratlan szemeimnek?! Folyamatosan belefejeltem a csövekbe, azokról a fránya elágazásokról meg inkább ne is beszéljünk. Néha már azt se tudtam eldönteni, hogy a rézcsövek fala kong-e vagy csak a fejem zúg még mindig az előző becsapódástól. Ez borzalmas! Mégis ki fog rettegni tőlem két koppanás és panaszos szisszenés között?

Össze-vissza csúszkáltam a kastélyban. Elindultam a nagyteremhez, mire kiköttem a seprútároló felett. Megcéloztam a könyvtárat, de elszámoltam magam, így egy emelettel feljebb, a prefektusi fürdőnél találtam magam. Úton az alagsor felé többnyire olyan ismerős helyek mellett siklottam el, mint Myrtle mosdója, a tanári szoba vagy a mágiatörténet-tanterem. Na de volt egy olyan terem, amit még leírni is visszataszító. A mugliismeret-tanterem. Már a létezésének pusztá gondolata felháborít.

1992. szeptember október 3.

Megvan! Végre rájöttem!

A csövek örökös morajlása a megoldás. Ha kellően koncentrálok, hallom a szellőzőn befújó szél susogását, a pincében neszező patkányokat, az esőcseppek ritmusos dobolását a tetőn, Piton professzor cipőjének kopogását, ahogy drámaian végigszáguld a folyosón. Néha még Nevill távoli robbantásainak visszhangja is megüti a fülem. Dopplerrel karöltve így szinte gyerekjáték az út feltérképezése csillogó elmémben.

1992. október 24.

Úgy érzem, az este igen mély benyomást tettem kedves Potterre. Épp a piperkőc Lockhartnak segített válaszolni a leveleire, mikor megszólítottam. Megvárhattam volna, míg végez, hogy csak ketten legyünk, de már nem bírtam magammal. Egyszerűen szétvetett az izgalom. Na, de az a tudatlan barom... Hát nem megkérdezte attól a varázslónak csúfolt jöttmenttől, hogy mit beszélek? Hogy hallotta-e ő is? Merlin szakállára, néha úgy érzem, ezek az emberek sötétebbek, mint a kamra ahol élek... Hogy nem tudja magáról a híres neves Harry Potter, hogy párszázévi??? Szerintem még a fogalom létezésével sincs tisztában. Őszintén, min csodálkozom? Ez a gyerek azért lett híres, mert kimagaslóan játssza egy villámhárító szerepét. Újabb remek példa arra, hogy akárki lehet híres.

Mellesleg, minden olyan embert ki kell ábrándítanom, aki úgy gondolja, csak azért szólítottam meg Pottert egy ilyen késői órán, hogy ezzel is megalapozzam a hangulatot. Az ég szerelmére! Tényleg egy ilyen olcsó húzásra számítottok tőlem? A korom ellenére nem vagyok ennyire ódivatú. Amúgy is, láttatok ti már engem? Hangulatvilágítás nélkül is kellően vérfagyasztó a látványom, de bármikor szívesen nézek farkasszemem a kételkedőkkel. Annak idején Myrtle kipróbálta, de nem jött be neki... Szóval, az este történtek háttérében egy sokkal banálisabb indíték lapul. A tanulók. Igen, azok a suhancok, akik olyan indokolatlanul nagy decibellel üvöltöttek az iskola folyosóin, hogy borzalom. Főleg a két

vöröske. Sziszeghettem én a falakban, ahogy akartam, de olyan volt, mint madárcsicsergés a hurrikánban. A Weaslyk sose voltak kígyószívem csücskei, de a Sötét Nagyúrnak még terveik vannak egyikükkel. Nem kötötte az orromra, pontosan melyikkel, így őket egyelőre békén hagyom.

1992. október 31.

Ezt már komolyan mondom, nem hiszem el. Hogy képes normálisan funkcionálni ez az agyatlan bagázs?! Olyan halványan pislákol bennük az értelem, hogy egy molylepkét se csábítana magához. Amit ezek leművelnek az az emberi naivitás és együgyűség netovábbja. Konkrétan ki kellett írni azzal a leányzóval a falra, hogy kinyílt a kamra, mert nem hitték el! Ja persze, mert biztos az influenzától dermednek kővé a nebulók. A tagadásban élés magasiskolája, ami ebben az intézményben zajlik. Elegem van. Innentől csak tömondatokban fogok velük kommunikálni.